

Korthuset

Storbritannien forlader EU. Så meget står klart efter valget den 12. december. Og det er godt.

Det er godt, fordi det kan blive startskuddet til EU's opløsning. Det knager i mange andre af Unionens fuger, og hvis den falder fra hinanden i de kommende år, vil det afgørende svække den tyske finanskapitals dominans i Europa. At Brexit muligvis samtidig vil betyde kollaps for de sidste rester af det britiske imperium, det engelske herredømme i Nordirland og Skotland, kan man også kun hilse velkommen.

Lad mig for fuldstændighedens skyld sætte ord på det, som alle véd: Det var Boris Johnsons konservative parti, der med en tordnende valgsejr sikrede Brexit. Man har kaldt Boris Johnson løgnagtig, korrump og meget andet, og det er muligvis rigtigt alt sammen; men det var åbenbart hans sejr, der skulle til for at drive den nødvendige udvikling frem efter tre års stilstand og forsøg på at dreje uret tilbage.

Det er en uvant og noget bitter oplevelse, at man skal glæde sig over en konservativ valgsejr. Og det skyldes i høj grad den helt uforståelige holdning, Labour under Jeremy Corbyns ledelse indtog i parlamentsdebatterne og i valgkampen.

Jeremy Corbyn blev til manges overraskelse og til højrefløjens forfærdelse valgt til formand for Labour på et venstreorienteret program om renationaliseringer og social og demokratisk oprustning. Det program begejstrede ungdommen, som strømmede til partiet i en grad, så medlemstallet formelig eksploderede. Helt så stor begejstring vakte det ikke i EU og på Labours EU-fanatiske højrefløj, for det gik stik imod alt, hvad EU står for. Men vælgerne belønnede Labour og Corbyn med en valgsejr, der – så logisk den var – overraskede mange, ikke mindst den daværende konservative leder Theresa May, som troede, at revolutionsromantikeren og trotskisten Jeremy Corbyn og hans genoprustedes Labour-parti ville være et let bytte. Hun blev klogere, og det er ikke altid morsomt.

Corbyns – og Labours, måtte man gå ud fra – program burde have tilsagt, at Labour bakkede helhjertet og utvetydigt op om det engelske folks klart udtalte ønske om at komme ud af EU, så meget mere som de (hidtil) sikre Labour-valgkredse i den ”røde mur” tværs over det nordlige England også var *leave*-kredse ved folkeafstemningen i 2016. Sådan gik det ikke. Tværtimod kom Labour under de tre års opslidende tovtækkeri mere og mere til at stå som den kraft, der på enhver måde søgte at forhale og spænde ben for Brexit.

Hvad var det, der fik Corbyn til at vælge den linje? Var det opportunisme? Taburetkløe? Eller var det de gamle, EU-fanatiske partipampere, der havde vredet armen om på ryggen af ham? Uanset hvad, så hævnede det sig den 12. december med Labours voldsomme tilbagegang, især i de gamle Labour-højborge i den ”røde mur”. Det nederlag var lige så logisk og forventeligt som sejren i 2017.

Men det er ikke det indtryk, man får, når man hører eller læser Labour-højrefløjens (eller danske socialdemokraters) kommentarer til valgnederlaget: Det skyldtes ene og alene Jeremy Corbyn og den venstrekurs, han havde ”påtvunget” Labour. Det var den, vælgerne havde vendt sig fra, hed det. Og det uden hensyn til valgsejren to år før. Og uden hensyn til meningsmålingers klare udsagn om, at Labours nye kurs er populær hos vælgerne. Det var de unge, globaliserings- og EU-venlige vælgere, der havde vendt sig fra Corbyn, hed det. Uden hensyn til, at det var de unge, der havde sluttet op om Corbyn i sin tid.

Nu har pamperne tvunget ham til at gå af, fordi han har ført partiet ud i katastrofe, ruin og tiltetgørelse. Og det uden hensyn til, at Labour kun gik 8 procentpoints tilbage og stadig har 200 pladser i Underhuset – næsten en tredjedel af samtlige.

EU er bygget på løgne, og EU-tilhængerne fortsætter med at finde på nye løgne. Alligevel knager det i korthuset; og en dag falder det sammen.

Godt nytår!